

γραῖος ὁ, Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. Ὀφ. Σούρμ.) ἐγραῖος Πόντ. (Ἰνέπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. γ ρ α ῖ ο ς.

Ἀνὴρ προσκεχωρημένης ἡλικίας, γέρον ἐνθ' ἄν.

γραιπούτσα ἡ, Πόντ. (Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γ ρ α ῖ α, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ ρ ε ῖ α, καὶ π ο ῦ τ σ α = ἐμπλαστρον ἐκ πίσης.

1) Γραῖα διεφθαρμένη ἐνθ' ἄν.: Ἐρθεν ἡ γραιπούτσα καὶ τὴν λέγῃ Ὀφ. Ξέρεις τί γραιπούτσα ἐν ἄτε; Οἶν. 2) Ζῶον διαιτώμενον ἐν τῇ θαλάσῃ Ὀφ.

γραιώνω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἄμαρτ. γ ρ α ῖ ὦ, τοῦ ὁποῖου μαρτυρεῖται τὸ μέσ. γ ρ α ῖ ο ὕ μ α ι.

Γηράσκω.

γραιωτέσσα ἐπιθ. θηλ. Πόντ. (Σάντ.)

Θηλ. τοῦ ἄμαρτ. ἐπιθ. γ ρ α ῖ ω τ ὅ ς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ γ ρ α ῖ ο ς, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ω τ ὅ ς.

Σχεδὸν γραῖα.

γραμάδα ἡ, Μακεδ. (Νάουσ. Πάγγ. Φυτ. Χαλκιδ.) ἀγραμάδα Μακεδ. (Πάγγ. Χαλκ.)

Ἐκ τοῦ Σλαβ. *gramada* = σωρὸς πραγμάτων. Ἡ λ. κατὰ παρετυμολ. ἐκ τοῦ Βενετ. *agraman* ἐτυπώθη ὑπὸ τὸ λῆμμα ἀ γ ρ α μ ᾶ δ α.

1) Σωρὸς λίθων ἐνθ' ἄν.: Μᾶσι τίς πέτρις κὶ ρίχνι τ'ς σὶ μὶ ᾶ γραμάδα Μακεδ. (Φυτ.) Συνών. ἀ ρ μ α κ ᾶ ς 1, τ ρ ὅ χ α λ ο ς 2) Περίβολος ἀγροῦ, κήπου, οἰκίας κττ. Μακεδ. (Πάγγ.) Ἐπιση ἡ ἀγραμάδα 'ς τοῦ χουράφι μας. 3) Πέτρα ἐνσφηνωμένη εἰς ἀγρὸν Μακεδ. (Φυτ.): Δὲν οὐργώνιτι εἴκουλα, γιὰτ' ἐχ' πούλλες γραμάδεις.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γραμάδα καὶ ὡς τοπων. Μακεδ. Ν. Γ. Λέκκα, Αἰ 750 μεταλλ. πηγαὶ τῆς Ἑλλάδ., 121.

γραμενές ὁ, Ἀττικ.—Π. Παπαγεωργ., Ἑλλην. σιτηρογρ. 51 γρεμενές Ἀττικ.

Ἐκ τοῦ γ ρ α μ ε ν ῖ ᾶ, τὸ ὅπ. βλ.

Γ ρ α μ ε ν ῖ ᾶ, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γραμένι τό, Ἀττικ.—Γ. Παλαιοδύγ., Γεωργικ. 1, 131.

Ἐκ τοῦ γ ρ α μ ε ν ῖ ᾶ.

Γ ρ α μ ε ν ῖ ᾶ, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γραμενιά ἡ, Εὐβ. (Ψαχν.) γρεμενιά Ι. Παπαδοπ., Ἑλλην. τύπ. σίτ., 13—Π. Παπαγεωργ., Ἑλλην. σιτηρογρ., 52 γριμινιά Εὐβ. (Ἄκρ.)

Ἐκ τοῦ Βενετ. *gramigna* = εἶδος σίτου.

Τὸ φυτὸν Σῖτος ὁ σκληρὸς (*Triticum durum*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀγρωστιδῶν (*Gramineae*) ἐνθ' ἄν.: Φέτο τὰ 'σπειρα ὅλα γραμενιά Εὐβ. (Ψαχν.) Συνών. γ ρ α μ ε ν ῆ ς, γ ρ α μ ῆ ν ι, γ ρ α μ ε ν ῖ τ η ς, γ ρ α μ ε ν ῖ τ σ α, γ ρ α μ ε ν ῖ τ σ ι.

γραμενίτης ὁ, Ἀττικ.—Π. Παπαγεωργ., Ἑλλην. σιτηρογρ., 51 γρεμενίτης Ἀττικ.

Ἐκ τοῦ γ ρ α μ ε ν ῖ ᾶ, τὸ ὅπ. βλ., καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί τ η ς.

Γ ρ α μ ε ν ῖ ᾶ, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν καὶ συνών.

γραμενίτσα ἡ, ἐνιαχ. γρεμενίτσα Π. Παπαγεωργ., Ἑλλην. σιτηρογρ., 51.

Ἐκ τοῦ γ ρ α μ ε ν ῖ ᾶ, τὸ ὅπ. βλ., καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί τ σ α.

Γ ρ α μ ε ν ῖ ᾶ, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν καὶ συνών.

γραμενίτσι τό, ἐνιαχ. γριμινίτσι Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γ ρ α μ ῆ ν ι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί τ σ ι.

Γ ρ α μ ε ν ῖ ᾶ, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν καὶ συνών.

γράμμα τό, κοιν. καὶ Καππ. (Μισθ. Φλογ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἰνέπ. Οἶν. Ὀφ. Σεμέν. Συνασσ. Σούρμ.) Τσακων. (Βάτικ. Καστάν. Μέλαν. Πραστ. Τυρ. Χαβουτσ.) γ ρ ᾶ μ μ α Ἀπουλ. (Καλημ.) Ἀστυπ. Εὐβ. (Ὀξύλιθ.) Ἰκαρ. Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Μπόβ. Ροχούδ. Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) Κάλυμν. Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Κάσ. Κῶς (Καρδάμ. Πυλ.) Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Σύμ. Τῆλ. Χίος (Πυργ.) γ ρ ᾶ μ μ α ν Πόντ. (Ἀντρεάντ. Ἰμερ. Κάρς Κερασ. Κοτύωρ. Νικόπ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ.) γ ρ ᾶ μ μ α ν Κύπρ. Κῶς (Καρδάμ. Πυλ.) Χίος (Πισπιλ.) γ ρ ᾶ μ μ α Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Κοριλ. Μαρτ. Μαρτιν. Στερνατ. Τσολλῖν.) Καλαβρ. (Βουν. Μπόβ.) γ ᾶ μ μ α Λέσβ. γ ᾶ μ μ α Σαμοθρ.

Τὸ ἀρχ. οὖσ. γ ρ ᾶ μ μ α. Διὰ τοὺς τύπ. γ ᾶ μ μ α καὶ γ ᾶ α μ μ α βλ. P. Kretschmer, *Der Lesb. Dial.*, 159.

1) Γραφικὴ παράστασις, ζωγραφία, χρῶμα Α. Ρουμελ. (Καρ.) Κάρπ. Κάσ. Μακεδ. (Βόιον Κοζ.): Ἰκεῖ δείχ' τοῦ τ'βάρ', εἶμι κὶ γράμματα (γραφικαὶ παραστάσεις) Κοζ. || Ἄσμ.

Κὶ ἀγόρασέ με ἔμβλαττιᾶ, συριώτικο ζουνάρι καὶ σκουλαρίκια μὲ χορδές, καλέρια μὲ τὸ γράμμα (ἔμβλαττιᾶ = ὀξυβλαττιᾶ = πολυτελὲς ἔνδυμα ἐκ βλαττίου, καλέρια = ξύλινα ἐμβάδες) Καρ.

Χεῖλη φτενὰ τσαὶ κότσινα, μακρὰ μαλλτσα τσαὶ μαῦρα, πάνω 'ς τὰ μαουλάτσια σου τῆς Παναγιᾶς τὸ γράμμα Κάρπ.

Νὰ πάρης ροῦχου κόκκινου, ζουνάρι μὲ τοῦ γράμμα Βόιον. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Βλ. Πλάτ., Πολ. 472d «Οἶε ἂν οὖν ἡττόν τι ἀγαθὸν ζωγράφον εἶναι δὲ ἂν γράψας παράδειγμα οἶον ἂν εἴη ὁ κάλλιστος ἄνθρωπος καὶ πάντα εἰς τὸ γράμμα ἱκανῶς ἀποδοὺς μὴ ἔχη ἀποδείξαι ὥς καὶ δυνατόν γενέσθαι τοιοῦτον ἄνδρα;» 2) Στοιχείον, γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Βουν. Μπόβ. Ροχούδ. Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) Καππ. Πόντ. (Ἀμισ. Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Νικόπ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Σεμέν. Συνασσ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. (Χαβουτσ.): Τὰ γράμματα εἶναι εἴκοσι τέσσερα. Γράφω μεγάλα - μικρὰ - στρογγυλὰ - κεφαλαῖα γράμματα. Εἶναι γράμματα μὲ τὸ χέρι - τοῦ τύπου - Βυζαντινὰ - Ἑλληνικὰ - Γαλλικὰ - Τουρκικὰ κ.λ.π. Εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ γραμμένου μὲ χρυσὰ - μὲ μαῦρα γράμματα. Τὸ πρῶτο - τὸ τελευταῖο γράμμα. Εἶναι σβημένα τὰ γράμματα. Γράφει μικρὰ γράμματα, δὲ διαβάζονται κοιν. Ἐβγάλλω τὰ γράμματα (διακρίνω τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου εἰς γραπτὸν κείμενον) Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.). Ἡ λειτουργία γραμμένη μὲ γράμμα Φράτζικο Κορσ. Γράμματα Γρέκα (Ἑλληνικὰ γράμματα) Καλαβρ. (Μπόβ.) || Φρ. Παίζω κορόνα-γράμματα (ἐπὶ παιδῶν, ὅταν παίζουν μεταξύ των μὲ μικρὰ νομίσματα, τὰ ὁποῖα ἀναρρίπτουν καθορίζοντες ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἐπιφάνειαν τὴν ὁποίαν προτιμοῦν. Διὰ τοῦ ὅρου γ ρ ᾶ μ μ α τ α νοεῖται ἡ πλευρὰ εἰς τὴν ὁποίαν ἀναγράφεται ἡ ἀξία τοῦ νομίσματος, διὰ δὲ τοῦ ὅρου κ ο ρ ὶ ν α ἡ πλευρὰ εἰς τὴν

